

9 Μαΐου 2015

Είναι καλύτερος ο αιφνίδιος θάνατος;

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Νικόλαος (Βελιμίροβιτς) Επίσκοπος Αχρίδος

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Άκουσες πως μερικοί επιθυμούν τον αιφνίδιο θάνατο. Αφού ο θάνατος είναι να έρθει τουλάχιστον ας είναι αιφνίδιος, ώστε να δώσει μία κι' έξω τέλος σ' αυτή τη ζωή. Καλύτερα έτσι παρά να βασανιζόμαστε από τις αρρώστιες και να βασανίζουμε τους άλλους. Η προσμονή του θανάτου είναι φοβερό πράγμα ενώ ο απρόσμενος θάνατος δεν είναι τίποτα. Στο χωριό μας ένα αυτοκίνητο χτύπησε μια γυναίκα και τη σκότωσε. Αυτό το γεγονός έδωσε αφορμή για διάφορες συζητήσεις. Κάποιοι ισχυρίζονταν ότι τέτοιου είδους θάνατος είναι καλύτερος. Κάποιος μάλιστα είπε για τον θάνατο το εξής: ας έρθει, αρκεί να μην μας δαγκώσει! Γι' αυτό γράφεις και ζητάς μια εξήγηση.

Δεν πρέπει να επιθυμούμε τον αιφνίδιο θάνατο, αλλά να είμαστε έτοιμοι για τον θάνατο κάθε στιγμή. Έτσι μας διδάσκει η Εκκλησία μας. Υπάρχουν καθορισμένες προσευχές στον Θεό για να μας φυλά από διάφορες συμφορές μέσα στις οποίες απαριθμείται και αυτή για τον αιφνίδιο θάνατο. Αλλά Εκείνος που έχει την εξουσία πάνω στη ζωή και τον θάνατο δρα κατά την Αγία Πρόνοιά του με γνώμονα την ευεργεσία των ανθρώπινων ψυχών, είτε τους παίρνει είτε τους αφήνει στη ζωή. Συνήθως χτυπά με αιφνίδιο θάνατο τους αμαρτωλούς, αλλά μερικές φορές - σπάνια- και τους δίκαιους. Δεν διαβάζουμε άραγε στην Παλαιά Διαθήκη πως ο Θεός τιμώρησε με αιφνίδιο θάνατο τους γιους του Ααρών, για την αυτόβουλη θυσία, όπως και τους ξεσηκωμένους ενάντια στον Μωυσή; Ο Ανανίας και η Σαπφήρα έπεσαν νεκροί επειδή είπαν ψέμματα στους Αποστόλους. Πολλοί χριστιανοί μάρτυρες πέθαναν με αιφνίδιο θάνατο όπως διαβάζουμε στους βίους των αγίων μαρτύρων του Χριστού. Μερικές φορές συνέβη και ευσεβείς να πεθάνουν από αιφνίδιο θάνατο, πράγματι πολύ πιο σπάνια. Έτσι συνέβη με τον Άγιο Αθανάσιο τον Αθωνίτη, όπου καθώς έχτιζε έναν τοίχο, έπεσε ο τοίχος και σκότωσε μαζί μ' αυτόν και μερικούς μοναχούς.

Στέλνοντας τον αιφνίδιο θάνατο σε μερικούς αμαρτωλούς ο Θεός πετυχαίνει δύο στόχους: τους μεν νεκρούς αμαρτωλούς τους τιμωρεί, τους δε υπόλοιπους τους φοβίζει ώστε να μην αμαρτάνουν. Όπως συνέβη και με τον αιφνίδιο θάνατο του Ανανία και της Σαπφήρας: «ακούων δε ο Ανανίας τους λόγους τούτους πεσών εξέψυξε, και εγένετο φόβος μέγας επί πάντας τους ακούοντας ταύτα. αναστάντες δε οι νεώτεροι συνέστειλαν αυτόν και εξενέγκαντες έθαψαν. Εγένετο δε ως ωρών τριών διάστημα και η γυνή αυτού, μη ειδυία το γεγονός, εισήλθεν. απεκρίθη δε αυτή ο Πέτρος· ειπέ μοι, ει τοσούτου το χωρίον απέδοσθε; η δε είπε· ναι, τοσούτου. ο δε Πέτρος είπε προς αυτήν· τι ότι συνεφωνήθη υμίν πειράσαι το Πνεύμα Κυρίου; ιδοz οι πόδες των θαψάντων τον άνδρα σου επι τη θύρα και εξοίσουσί σε. έπεσε δε παραχρήμα παρά τους πόδας αυτού και εξέψυξεν· εισελθόντες δε οι νεανίσκοι εύρον αυτήν νεκράν, και εξενέγκαντες έθαψαν προς

τον άνδρα αυτής. και εγένετο φόβος μέγας εφ' όλην την εκκλησίαν και επν πάντας τους ακούοντας ταύτα». (Πραξ. 5, 5-11).

Όταν οι άνθρωποι ανυψώνουν περισσότερο κάποιον δίκαιο και αρχίζουν, κατά κάποιο τρόπο, να τον αποθεώνουν, όπως στην περίπτωση του Αγίου Αθανασίου, τότε ο Θεός παίρνει την ψυχή του δικαίου αιφνίδια, ώστε να αποδείξει στους ανθρώπους ότι μόνον Αυτός είναι ο Θεός και ότι δεν υπάρχει κανείς άλλος πλην Αυτού. Σε κάθε περίπτωση όμως ο αιφνίδιος θάνατος αποτελεί ξεκάθαρο δίδαγμα για τους άλλους που βρίσκονται στη ζωή: ότι όλοι πρέπει να σκεπτόμαστε τον θάνατό μας και να ετοιμάζουμε την ψυχή μας με μετάνοια, με προσευχή και ελεημοσύνη για τη σύντομη έξοδο από αυτόν τον κόσμο.

Λέγεται για τον συγχωρεμένο γέροντα Νικήτα του Βαλαάμ (+1907) ότι φοβόταν πολύ τον αιφνίδιο θάνατο και διαρκώς προσευχόταν παρακαλώντας τον Θεό να του στείλει πριν τον θάνατο αρρώστια. Έλεγε χαρακτηριστικά: «Με την υπομονή στην αρρώστια τουλάχιστον θα με ελεήσει ο Δίκαιος Κριτής ο Οποίος αν θέλει μπορεί να το υπολογίσει στα αγαθά έργα τα οποία εγώ δεν έκανα». Κάποιος άλλος ξαπλωμένος στο νεκρικό κρεβάτι παρηγορούσε τους φίλους του λέγοντας: «Εννέα μήνες ταλαιπωριόμουν για να έρθω σ' αυτόν τον κόσμο, είναι άραγε πολύ οι εννέα μήνες για να βγω απ' αυτόν;»

Και πράγματι η αρρώστια πριν τον θάνατο έχει πολύ μεγάλη σημασία. Η αρρώστια έσωσε πολλούς αμαρτωλούς φέρνοντάς τους την αιώνια σωτηρία. Πολλές χιλιάδες από αυτούς έμαθαν για τον Θεό και την ψυχή τους μόλις έφθασαν στην επιθανάτια ασθένεια. Γνωρίζοντας έτσι αυτές τις δύο μεγάλες πραγματικότητες τις οποίες σ' ολόκληρη την ζωή τους αγνοούσαν, μετάνιωσαν πικρά, κλαίγοντας για την ανόητη ζωή τους, μετέλαβαν και έτσι με δάκρυα και αίμα Χριστού αξιώθηκαν να μπου στη φωτεινή ουράνια αυλή.

Είναι σαφές, λοιπόν, ότι η αρρώστια πριν τον θάνατο έρχεται ως έλεος Θεού. Δεν πρέπει να μας ενοχλεί καθόλου εάν οι συγγενείς και οι φίλοι μας παιδεύονται γύρω από μας κατά την περίοδο της επιθανάτιας ασθένειάς μας. Αυτό πάλι γίνεται για τον δικό τους καλό. Μ' αυτές τις υπηρεσίες τους χρεώνουν τον Δημιουργό οι άνθρωποι και Αυτός θα τους το επιστρέψει πληρώνοντάς τους εκατονταπλάσια.-

Πηγή: (ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΕΛΙΜΙΡΟΒΙΤΣ, «Δρόμος δίχως Θεό δεν αντέχεται ...», ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ Α΄», Εκδόσεις «Εν Πλω», Σελ. 137-140), alopsis.gr